

Resumé

Tato práce je komparací prozaických děl, v nichž se značnou měrou vyskytují autobiografické motivy. Jedná se konkrétně o díla Edgara Dutky, Elišky Vlasákové a Antonína Bajaji. Tito tři čeští autoři nebyli vybráni náhodně, spojuje je hned několik společných rysů.

Jsou stejné generace, všichni narození počátkem 40. let 20. století, tudíž podstatnou část svého života – dětství, dospívání i velkou část produktivních let, prožili ve druhé polovině dvacátého století, což byla doba pestrá a plná zvratů, zejména co se politických a společenských událostí týče. Jejich společným tématem je dětství prožité právě v tomto pohnutém období. Své vzpomínky literárně zpracovávají, každý do trochu jiného tvaru, každý s různou dávkou intenzity a různou mírou přesnosti. Společné je jim to, že je jim inspirací jejich vlastní život, jejich konkrétní prožitky.

Další vzájemné propojení těchto tří autorů spočívá v tom, že díla, o kterých je pojednáváno, vydali až po roce 2000, přestože samotné texty, popřípadě jejich části, vznikaly často už mnohem dříve – za totality. Psali do šuplíku.

V neposlední řadě tyto autory spojuje i určitá prestiž, všichni tři získali za své dílo minimálně nominaci na významné ocenění v oblasti literární prózy.

V beletristických pracích Edgara Dutky lze sledovat prolínání fikčních světů a zároveň jejich občasné propojení s občanským životem spisovatele. Eliška Vlasáková ze svých zážitků upletla milé až naivní vzpomínkové prózy téměř kronikářského či deníkového typu. Antonín Bajaja zase nechal ve svém románu vzpomínky volně plynout, čímž vznikl kompozičně neobvyklý a jedinečný tvar.

Cílem této práce je ukázat různé možnosti zpracování autobiografických motivů a jejich účinek na čtenáře. V úvodní teoretické části je pojednáno o podstatě autorství, o vlivu osobnosti autora na literární dílo, o obecných pohnutkách k literární tvorbě i o možnostech interpretace v souvislosti s osobou autora.